

Sygn. akt VIII C 780/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący Sędzia Tomasz Kalsztein

Protokolant st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 15 września 2022 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki jawnej z siedzibą w Ł.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.223,85 zł (jeden tysiąc dwieście dwadzieścia trzy złote i osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.123,48 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia trzy złote i czterdzieści osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych
 - a) od powoda kwotę 167,35 zł (sto sześćdziesiąt siedem złotych i trzydzieści pięć groszy);
 - b) od pozwanego kwotę 430,32 zł (czteryście trzydzieści złotych i trzydzieści dwa grosze).

Sygn. akt VIII C 780/21

UZASADNIENIE

W dniu 20 sierpnia 2021 roku powód N. Sp.j. w Ł., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. powództwo o zapłatę kwoty 1.694,32 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 12 listopada 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, iż w ramach prowadzonej działalności powód dokonał naprawy pojazdu marki P. (...) nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku dwóch zdarzeń drogowych (szkoda nr (...), nr (...)), którego właściciel przeniósł na rzecz powoda wierzytelności przysługujące mu od pozwanego ubezpieczyciela. Koszty naprawy miały być pokryte przez ubezpieczyciela, z którym ubezpieczony zawarł umowę ubezpieczenia autocasco w wariantcie serwisowym w kwocie brutto. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność oraz zasadność wszystkich

czynności dotyczących naprawy obniżył jednak stawkę za rbg oraz niezasadnie dokonał innych korekt, ponadto odmówił uwzględnienia kosztów mycia pojazdu i obsługi szkody, co jest sprzeczne z rekomendacją Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady (...). Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że poszkodowany realizując swoje uprawnienia dokonał wyboru warsztatu naprawczego w celu przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed kolizji, zaś naprawa została wykonana zgodnie z zaleceniami i technologią producenta, a także z opisem uszkodzeń zaakceptowanym przez ubezpieczyciela. Odnośnie stawki za rbg podniósł, że miała ona rynkowy charakter. Dochodzona pozwem kwota stanowi niedopłatę w wysokości 1.223,85 zł z tytułu wystawionej w dniu 28 października 2020 roku faktury nr (...) oraz w wysokości 470,47 zł z tytułu wystawionej w dniu 28 października 2020 roku faktury nr (...).

(pozew k. 5-8)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyjął odpowiedzialność za zdarzenia, wypłacając zgodnie z zapisami OWU AC z tytułu szkody nr (...) kwotę 4.119,49 zł brutto oraz z tytułu szkody nr (...) kwotę 7.932,84 zł brutto.

Pełnomocnik pozwanego podważył wysokość szkody wskazując, że powód zastosował wygórowaną i sprzeczną z postanowieniami OWU stawkę za rbg w wysokości 200 zł netto w sytuacji, w której możliwe było naprawienie pojazdu przy stawce 150 zł netto, niezasadnie naliczył koszt obsługi administracyjnej oraz koszt mycia pojazdu przed i po naprawie, który stanowi koszt prowadzonej działalności gospodarczej i winien być wkalkulowany w stawkę za rbg.

(odpowiedź na pozew k. 83-85v.)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 151)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jest autoryzowanym serwisem naprawczym samochodów marki P.. Przy naprawach pojazdów powód nie stosuje produktów S./N., zaś wszystkie naprawy blacharsko-lakiernicze wykonywane są w oparciu o system i materiały firmy (...).

(oświadczenie k. 54, okoliczności bezsporne)

W ramach prowadzonej działalności powód podjął się naprawy samochodu marki P. (...) o nr rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzeń z dnia 19 sierpnia 2020 roku oraz z dnia 30 sierpnia 2020 roku. Poszkodowana upoważniła powoda do wypłaty odszkodowania.

(zobowiązanie do naprawy blacharsko-lakierniczej z dnia 19 sierpnia 2020 roku k.19 k. 40, zobowiązanie do naprawy blacharsko-lakierniczej z dnia 3 września 2020 roku k. 40, upoważnienia k. 20, k. 41)

Szkody były likwidowane z ubezpieczenia AC poszkodowanego. W polisie wybrano wariant ubezpieczenia AC (...) z sumą ubezpieczenia 38.200 zł brutto. Pozwany zarejestrował szkodę z dnia 19 sierpnia 2020 roku pod nr (...), zaś szkodę z dnia 30 sierpnia 2020 pod nr (...).

(polisa wraz z wnioskiem k. 24-26, okoliczności bezsporne)

W związku z wykonaną naprawą powód wystawił w dniu 28 października 2020 roku z tytułu szkody nr 3140482/1 fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.343,34 zł z terminem płatności do dnia 11 listopada 2020 roku oraz tytułu szkody nr (...) fakturę VAT nr (...) na kwotę 8.197,90 zł z terminem płatności do dnia 11 listopada 2020 roku, które następnie przesłał ubezpieczycielowi.

Decyzją z dnia 13 listopada 2020 roku ubezpieczyciel poinformował o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody nr (...) w łącznej wysokości 7.727,43 zł, zł w oparciu o wystawioną przez powoda fakturę.

Decyzją z dnia 17 listopada 2020 roku ubezpieczyciel poinformował o przyznaniu odszkodowania z tytułu szkody nr (...) w łącznej wysokości 4.119,49 zł, zł w oparciu o wystawioną przez powoda fakturę.

(faktury k. 12, k. 31 wydruk wiadomości email k. 15, k. 16-17, k. 34, k. 38-39, zweryfikowana faktura VAT k. 18, k. 37, zweryfikowany kosztorys k. 27-30, k. 43-46)

W wiadomości email z dnia 27 listopada 2020 roku powód wezwał pozwanego do dopłaty w terminie 3 dni tytułem brakującej części wynagrodzenia z tytułu wykonania naprawy blacharsko-lakierniczej pojazdu marki P. (...) o nr rej. (...) kwoty 1.223,85 zł brutto na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2020 roku oraz kwoty 470,47 zł brutto na podstawie faktury VAT nr (...) z dnia 28 października 2020 roku.

(wydruk wiadomości e-mail k. 14, k.33)

W dniu 7 grudnia 2020 roku powód nabył od poszkodowanej wierzytelności przysługujące jej względem pozwanego z tytułu „odszkodowania z polisy ubezpieczeniowej AUTOCASCO”, nr szkody (...) (szkoda z dnia 19 sierpnia 2020 roku) i nr szkody (...) (szkoda z dnia 30 sierpnia 2019 roku). W umowach cesji wskazano, że kwoty wierzytelności (1.223,85 zł oraz 470,47 zł) zostały wyliczone wg kosztorysu naprawy w systemie A., stosowane stawki 200 zł rbg.

(umowy przelewu wierzytelności k.13, k. 32)

Decyzją z dnia 8 grudnia 2020 roku pozwany poinformował o dopłacie odszkodowania w kwocie 205,41 zł brutto w oparciu o wystawioną przez powoda fakturę VAT nr (...) z dnia 28 października 2020 roku

(decyzja k. 47-48)

Zgodnie z Komunikatem nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku, odpowiednie przygotowanie pojazdu do procesu naprawy poprzez umycie jego karoserii jest bardzo istotną czynnością, pozwala bowiem na ocenę stanu nadwozia pod kątem bezspornego określenia obszaru uszkodzeń. Wytyczne eksperckich firm certyfikujących jakość i standard napraw jednoznacznie nakazują, że samochód przed rozpoczęciem prac musi być czysty. Jednocześnie pełna ocena jakości wykonanej pracy przez serwis i klienta możliwa jest wyłącznie po myciu pojazdu. Stosownie do rekomendacji

nr 3 każdorazowo przed rozpoczęciem naprawy powypadkowej należy poddać samochód procesowi mycia zewnętrznego w czasie 0,3 rbg, natomiast przed zakończeniem naprawy samochodu konieczne jest umycie karoserii i odkurzenie wnętrza pojazdu w czasie 0,5 rbg.

W komunikacie, w ramach rekomendacji nr 4, przyjęto ponadto, że w przypadku, gdy serwis wykonuje czynności związane z przyjęciem szkody oraz jej procedowaniem należy naliczyć koszt tych czynności rozliczany ryczałtem w wysokości 2 rbg.

(Komunikat nr 1 Ogólnopolskiej Motoryzacyjnej Rady Technicznej z dnia 12 czerwca 2018 roku k. 55-59)

Zgodnie z Ogólnymi Warunkami Ubezpieczenia Autocasco Pakiet Dealerski, w przypadku szkody częściowej, tj. w razie uszkodzenia pojazdu w stopniu nie kwalifikującym szkody jako szkody całkowitej, odszkodowanie obejmuje koszt nowych części oraz koszt robocizny (§ 18 ust. 1)

Wysokość odszkodowania wyliczana jest przez pozwane towarzystwo przy zastosowaniu jednego z poniższych sposobów (wedle wyboru Ubezpieczającego):

1) na podstawie kalkulacji kosztów naprawy sporządzonej przez Towarzystwo lub na jego zlecenie przy uwzględnieniu norm czasowych operacji naprawczych określonych przez producenta pojazdu w systemach eksperckich oraz średnich stawek za 1 roboczogodzinę stosowanych przez warsztaty naprawcze w miejscu zamieszkania albo siedziby właściciela

pojazdu. Ceny części zamiennych nie mogą być wyższe od cen stosowanych przez autoryzowanych przedstawicieli producenta pojazdu;

2) na podstawie dokumentów potwierdzających poniesienie kosztów naprawy pojazdu (w szczególności rachunków za naprawę pojazdu, wystawionych imiennie na właściciela pojazdu lub użytkownika – jeżeli pojazd jest użytkowany na podstawie umowy leasingu lub został nabyty za pomocą kredytu a właścicielem pojazdu jest bank, zawierających dane identyfikujące naprawiony pojazd). W takim przypadku przed rozpoczęciem naprawy wymagane jest przedstawienie Towarzystwu do weryfikacji kalkulacji kosztów naprawy. Jeżeli przed rozpoczęciem naprawy Towarzystwo nie otrzymało kalkulacji kosztów naprawy, to weryfikacji podlegają dokumenty potwierdzające poniesienie kosztów naprawy pojazdu. (§ 18 ust.2)

Jeżeli nie umówiono się inaczej, przy ustalaniu kosztów naprawy potrąca się z cen części zamiennych, które zostały zakwalifikowane do wymiany, kwoty odpowiadające wskaźnikowi amortyzacji. Wskaźnik amortyzacji zależy od okresu eksploatacji pojazdu liczonego do dnia zaistnienia zdarzenia skutkującego powstaniem szkody i wynosi odpowiednio:

1) okres eksploatacji pojazdu powyżej 5 lat do 6 lat – wskaźnik 20%;

2) okres eksploatacji pojazdu powyżej 6 lat do 7 lat – wskaźnik 30%;

3) okres eksploatacji pojazdu powyżej 7 lat – wskaźnik 50%.

Jeżeli w okresie eksploatacji pojazdu dokonano wymiany części w pojeździe i zostało to udokumentowane oryginalnymi rachunkami, amortyzację tych części ustala się indywidualnie przy uwzględnieniu okresu ich użytkowania. (§ 18 ust 4)

Przy ustalaniu odszkodowania za szkody polegające na uszkodzeniu ogumienia, akumulatora, elementów ciernych układu hamulcowego i elementów układu wydechowego uwzględnia się stopień zużycia eksploatacyjnego określany w powypadkowej ocenie technicznej (protokole oględzin) dokonywanej przez Towarzystwo. (18 ust.5)

(OWU w aktach szkody na płycie CD k. 86)

Koszt naprawy pojazdu P. (...) nr rej. (...), związany ze szkodą z dnia 19 sierpnia 2020 roku, uwzględniający zastosowanie w naprawie części oryginalnych, a także mycie i sprzątanie pojazdu, czyli operacje technologiczne niezbędne do przeprowadzenia naprawy w warsztacie powoda, przy stawce za roboczogodzinę na poziomie 200 zł netto za prace blacharsko-mechaniczne i lakiernicze wyniósł brutto 5.523,84 zł. Koszt naprawy szkody z dnia 19 sierpnia 2020 roku ujęty w fakturze VAT nr (...) w wysokości 5.343,34 zł brutto mieści się więc w zakresie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu.

Koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, związany ze szkodą z dnia 30 sierpnia 2020 roku uwzględniający powyższe oraz zastosowanie w naprawie części oryginalnych, przy stawce za roboczogodzinę na poziomie 200 zł netto za prace blacharsko-mechaniczne i lakiernicze wyniósłby brutto 7.583,79 zł. Koszt naprawy szkody z dnia 20 sierpnia 2020 roku ujęty w fakturze VAT nr (...) w wysokości 8.197,90 zł brutto wykracza więc poza zakres uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu.

(pisemna opinia biegłego sądowego z załącznikami k. 104-131)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął dowód z opinii biegłego sądowego. Oceniając opinię biegłego Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków, opinia ta była bowiem rzetelna, jasna, logiczna oraz w sposób wyczerpujący objaśniająca budzące wątpliwości kwestie. Opinia ta w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający

prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w części.

W myśl przepisu art. 805 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Przy ubezpieczeniu majątkowym świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 § 2 k.c.).

W niniejszej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki P. (...). W dacie szkody właściciela pojazdu łączyła z pozwanym umowa dobrowolnego ubezpieczenia AC. Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Osią sporu w niniejszej sprawie była jedynie wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania, a konkretnie wartość stawki za rbg z tytułu prac blacharsko-lakierniczych oraz naliczenia kosztów z tytułu czynności przeprowadzonych w związku z naprawą pojazdu.

W niniejszej sprawie nie budziło wątpliwości, że powód naprawił przedmiotowy pojazd, z tytułu czego wystawił faktury VAT, w których uwzględniono stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto, wobec czego ustaleniu wymagało, czy stawka ta spełnia kryteria „średniej stawki stosowanej przez autoryzowane stacje obsługi (...) z terenu województwa względem którego dokonano taryfikacji składki”. Nie budzi bowiem wątpliwości, że w przypadku ubezpieczenia AC nie znajduje zastosowania reguła pełnego odszkodowania, a wartość szkody obliczana jest w oparciu o postanowienia OWU stanowiące załącznik do zawartej przez strony stosunku ubezpieczeniowej umowy.

Zaznaczenia wymaga, że poszkodowany w zdarzeniu drogowym powinien wprawdzie współpracować z zakładem ubezpieczeń i dążyć do minimalizacji rozmiarów szkody, to jednak zasada ta nie może oznaczać ograniczenia jego uprawnień. Narzucanie poszkodowanemu gdzie

i za ile ma naprawić pojazd niespornie niweczyłoby jego uprawnienie odnośnie wyboru sposobu likwidacji szkody. Poszkodowany ma bowiem prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym. Z zapisów OWU nie wynika zaś, aby uprawnienie ubezpieczonego w tym zakresie podlegało ograniczeniom, w tym aby był on zobligowany do naprawy pojazdu w warsztatach współpracujących z pozwanym. Jeśli w ocenie pozwanego stawka ta nie miała rynkowego charakteru i była zawyżona, to winien on to wykazać. Obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest bowiem udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaoferowanych przez powoda jest zawyżona, a przyjęta stawka za rbg w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty naprawy nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze naprawienie uszkodzonego samochodu. W przypadku, gdy jak w niniejszej sprawie, naprawa odbywa się w (...), a roszczenie dotyczy refundacji poniesionych kosztów naprawy, powinnością powoda jest udowodnienie, iż rzeczywiście poniósł koszty w określonej wysokości. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro pozwany nie udowodnił, że stawka za rbg umówiona pomiędzy powodem a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. W sprawie nie wykazano także, aby powód stosował inne stawki w stosunku do szkód likwidowanych z OC sprawcy. Jednocześnie nie budzi wątpliwości, że powód składając zlecenie naprawy pojazdu, kosztorys, z którego wynika jakie

konkretnie czynności naprawcze i dodatkowe zostały podjęte, ile roboczogodzin zajęły oraz jaka była ich wartość, wreszcie przedkładając fakturę opiewającą na kwotę zgodną z kwotą oznaczoną w kosztorysie naprawy, wykazał, że w związku ze zleconą naprawą wykonał wszystkie te czynności oraz ich koszt. Samo oświadczenie pozwanego, iż kwestionuje ten fakt jest niewystarczające do przyjęcia, iż twierdzenia powoda nie odpowiadają prawdzie, zwłaszcza w sytuacji, gdy oświadczenie to nie jest poparte jakimikolwiek dowodami. W realiach niniejszej sprawy, uwzględniając treść zarzutów pozwanego, winien on zmierzać do wykazania wartości rynkowych stawek stosowanych w (...) w Ł., co pozwoliłoby ustalić, czy stawka przyjęta przez powoda mieściła się w ich granicach. W istocie zatem niezbędny był dowód z opinii biegłego sądowego, tematyka, o której mowa, wymaga bowiem niespornie wiedzy specjalistycznej. Pozwany nie wykazał jednak żadnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie, (pozwany nie uiszczył zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, toteż wniosek pozwanego w tym przedmiocie Sąd pominął), poprzestając na przedstawieniu własnego poglądu na ten temat, co należy uznać za niewystarczające. Znamienne jest, że pozwany kwestionując stawkę za rbg na poziomie 200 zł netto i wywodząc, iż nie ma ona rynkowego charakteru, nie dostarcza jakichkolwiek dowodów na poparcie własnych twierdzeń, tj. że rynkowy charakter ma stawka w wysokości 150 zł netto. Dysonans w podejściu pozwanego nie znajduje przy tym żadnego wyjaśnienia w złożonych przezeń pismach procesowych. W konsekwencji Sąd uznał, że pozwany nie zdołał wykazać, że powód dokonał naprawy pojazdu stosując stawki za rbg wykraczające poza poziom stawek rynkowych. Zdaniem Sądu, z tych samych powodów jak powyżej, pozwany nie zdołał wykazać niezasadności żądania powoda w odniesieniu do kosztów mycia pojazdu oraz obsługi szkody. Niewątpliwie powód wykazał, iż poniósł koszty związane z obsługą szkody oraz myciem pojazdu przedstawiając fakturę VAT.

Pozwany, opierając się na wycenie przygotowanej na potrzeby postępowań likwidacyjnych, określił wartość szkody powstałej w przedmiotowym pojeździe na skutek z zdarzenia z dnia 19 sierpnia 2020 roku na kwotę 4.119,49 zł brutto oraz wartość szkody na skutek 30 sierpnia 2020 roku kwotę 7.932,84 zł brutto. Biegły sądowy, posiłkując się pełnym, zgromadzonym w toku procesu materiałem dowodowym uznanym za wiarygodny, ustalił, uwzględniając postanowienia łączącej strony umowy ubezpieczenia auto-casco oraz OWU AC Pakiet Dealerski, wysokość poniesionej szkody w samochodzie osobowym marki P. (...) nr rej. (...), w wyniku zdarzenia z dnia 19 sierpnia 2020 roku, na kwotę 5.523,84 zł brutto, zaś w wyniku zdarzenia z dnia 30 sierpnia 2020 roku na kwotę 7.583,79 zł brutto. Należy zaznaczyć, że biegły w swej wycenie zasadnie przyjął średnie stawki roboczogodziny prac blacharskich i lakierniczych z warsztatów województwa (...) zastosowane przez powoda w wysokości 200 zł netto.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, wobec zapłaty przez stronę pozwaną odszkodowania z tytułu szkody z dnia 19 sierpnia 2020 roku w mniejszej wysokości, a co za tym idzie zasadności powództwa w zakresie przekraczającym przyznaną przez pozwanego kwotę Sąd, na podstawie art. 805 § 1 k.c., przywołanych wcześniej przepisów i OWU AC, powództwo częściowo uwzględnił - do kwoty 1.223,85 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie, czyli co do kwoty 470,47 zł.

Przypomnienia wymaga, że niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (§ 2 art. 481 k.c.). W niniejszej sprawie termin wymagalności roszczenia powoda wynikał z wystawionej faktury VAT.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia pomiędzy stronami – przy uwzględnieniu stopnia w jakim zostały ostatecznie uwzględnione ich stanowiska (tj. 72% powód i 28% pozwany). Łącznie koszty procesu w niniejszej sprawie wyniosły 2.834 zł (opłata od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa prawnego obu stron – 2 x 900 zł, zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictw obu stron- 2 x 17 zł, to stosownie do powyższej proporcji powód powinien ponieść je do kwoty 793,52 zł, zaś w pozostałej części obciążały one pozwanego, tj. w kwocie 2 040,48 zł. Ponieważ dotychczas powód pokrył koszty w wyższej niż należne wysokości, zatem do zwrotu na jego rzecz pozostawała kwota 1 123,48 zł.

Ponadto na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych: od powoda kwotę 167,35 zł, od pozwanego kwotę 430,32 zł.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.